PŘIKRYTÍ

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS O RODINĚ

Září 2006 *12*

Obsah

Úvodník **1**
Může Bůh udělat opravdu všechno? **2**
Trocha inspirace **7**
Naše malé koutky **8**
J. Richard Fugate: „Co Bible říká o výchově dětí?" **12**
Část 4 – „Velení dětem", 13. kapitola – „Jak začít?",
14. kapitola – „Zhodnocení konfliktu"
Umíte něco stvořit? **24**
Pomóóc! **26**
Komár v duši **27**
Lekce přímo od koně **29**

„Brky svými přikryje tě, a pod křídly jeho bezpečen budeš;
místo štítu a pavézy budeš míti pravdu jeho.“
Žalm 91:4

Milí čtenáři,

Předkládáme Vám další číslo časopisu *Přikrytí* a doufáme, že Vám přinese požehnání a povzbudí Vás ve Vašem osobním životě s Bohem.

Jako hodně zaneprázdněná bytost si v poslední době velice naléhavě uvědomuji, jak vysoký je Boží záměr s Jeho lidem. Pokud uznáme, že život je víc než pokrm a tělo víc než oděv, pak je docela zřejmé, že život nás, rodičů, nezahrnuje pouze zaopatření rodiny. Můj úkol maminky a manželky nespočívá jen v péči o domácnost jako takovou. A statečná žena rozhodně není ta, která má pouze uklizeno, navařeno a děti jakžtakž tvořivé, sečtělé a poslušné, i když jsou tyto věci velmi podstatné a dokážou pohltit všechen náš čas a energii. Je nutné mířit výš a nenechat si zúžit životní obzor a cíl na úklid, vaření, zdravý životní režim a vyprávění biblických příběhů dětem. Zmíněné věci jsou jistě důležité a přinášejí dobré ovoce, samy o sobě nám však spasení nepřinesou. Musíme mířit výš. Bůh nás povolává k vysokým a nádherným věcem.

V 1. Petrově listu 2:9 se píše: *„Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.“*

A tak doufáme, že Vás toto číslo *Přikrytí* podpoří ve Vašem každodenním boji a posílí Vaši touhu po svatosti, spravedlnosti a po stoprocentní oddanosti a podobnosti Bohu. Kéž ve Vás probudí touhu po Božím charakteru a povzbudí Vás v hledání Božích cest a způsobů pro Vás samé a pro Vaši rodinu.

Magdalena Brchaňová

Může Bůh udělat opravdu všechno?

Jarka Srkalová

Nedávno jsme s naší Aničkou cosi kuchtily v kuchyni a ona se mě najednou z ničeho nic zeptala: „Mami, a může Bůh udělat opravdu všechno?“

Nevím, o čem tenkrát přemýšlela, co se jí honilo v hlavičce, ale mně najednou vyvstal jako film před očima celý můj život, všechny ty chvíle, kdy se mě Pán zázračně dotýkal a kdy má víra byla formována v neotřesitelné jistoty.

Ve svých pětadvaceti letech jsem řekla Bohu své ANO, ale trvalo to ještě pěkně dlouho, než má víra zakořenila v srdci a začala se navenek projevovat i ve skutcích. Odstěhovala jsem se z domova svých rodičů a hledala – avšak nenalézala – církev, křesťany, kteří by mi ukázali pravý a čistý Boží charakter, uvedli mě na Jeho cestu. Snažila jsem se žít podle Božího zákona, ale Jeho milost jsem nazakoušela. Dostala jsem se do pořádných zmatků, nevěděla, co s nimi, a ta samota k tomu... Všechna má rozhodnutí ochladla a já se vrátila zpět do světa; a potom přicházela jedna zkouška za druhou.

Soustředila jsem všechnu svou pozornost a síly do své profese zdravotní sestry. Nacházela jsem v ní smysl svého života. Cítila jsem se tak potřebná a užitečná – má duše se kochala, tělo chřadlo. Totálně vyčerpaná jsem se jednoho večera po řetězci náročných služeb na onkologii už nepostavila na nohy. Čtrnáct dní jsem ležela v nemocnici zcela ochromena. Procházela jsem poprvé údolím smrti s vidinou života na vozíku, ne-li na lůžku. Rodiče se mě v této době zřekli (nedokázali unést můj odchod z tradiční církve); jen má sestra (i sestra v Kristu) za mnou věrně jezdila několik desítek kilometrů a předčítala mi z Bible a také svědectví sestry Joni Eareckson, také upoutané na lůžko. Ale ta byla vděčná! Já však plná výčitek vůči Bohu a všemu, co se v mém životě děje. Má sestra však byla se mnou velmi trpělivá (natož Pán sám!) a i přes mou vzpouru a hněv mi stále četla o tom, jak mě Hospodin miluje a záleží Mu na mně. Měla jsem spoustu času celé dlouhé dny na lůžku přemýšlet nad svým životem a začala jsem, i když s patřičnou nevolí, přiznávat nejen sobě, ale i Bohu samému, že přece jen není v mém životě všechno v pořádku a mnohá dobrá rozhodnutí jsem opustila. A když mi sestra přečetla verš z 23. žalmu: *„Byť se mi dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje,“*

ne, že bych zakoušela nějaké úchvatné potěšení v Božím vyučování, ale kdesi hluboko v srdci jsem uvěřila tomu, že je to pravda a vše se to děje pro záchranu mého života. A tak už s určitou radostí a bázní zároveň jsem přijímala to, že *„strojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřátelům, olejem pomazuješ hlavy mé, kalich můj naléváš až oplývá"*, a dojatá a v slzách jsem už svým srdcem i ústy vyznávala, že *„nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého a přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy"*.

Ve velké pokoře jsem činila pokání před Bohem ze všech svých planých slibů, úskoků bočními cestami, naplnění si života vlastní vůlí a nevěrou. A co se začalo dít? Začala se mi vracet hybnost – nejprve do nohou, potom jsem začala hýbat rukama a za pár dní jsem byla schopna ovládat své tělo úplně. Zůstala jsem před Bohem totálně zlomena a rozhodnuta se poddat, ať mi řekne cokoliv.

Znova jsem se přestěhovala (tentokrát z Brna na Slovensko), našla společenství křesťanů, kteří Boha upřímně hledali, a já hledala s nimi. Zažívala jsem další pády a zkoušky, ale od Boha jsem se už neodvrátila – a díky Jemu za to, že On ode mě taky ne.

...vypadaly mi všechny vlasy. Nádor byl neoperovatelný a lékaři čekali, kdy umřu.

Asi po roce mého nového hledání (v r. 1990) mi lékaři poprvé diagnostikovali carcinom ovarií (zhoubný nádor vaječníků). Prošla jsem chemoterapií a cytostatickou kůrou, vážila jsem snad 50 kg, vypadaly mi všechny vlasy. Nádor byl neoperovatelný a lékaři čekali, kdy umřu. Byla jsem sice plná otázek: „BOŽE, PROČ?" ale věřila jsem, že to musí mít opět nějaký smysl pro můj život, který přece takto skončit nemůže! A tak když jeden bratr objevil v Bibli (Jakub 5,14) slovo: *„Stůně-li kdo z vás? Zavolej starších zboru, ať se modlí za něho, mažíce jej olejem ve jménu Páně,"* jednoduše jsme tomu slovu uvěřili, uvedli ho do praxe, a ono to opravdu fungovalo! Za 14 dní mnohými podrobnými vyšetřeními potvrdili, že v mém těle není po rakovině ani památky! Velké svědectví pro všechny! I když se tenkrát „ztratila" má veškerá dokumentace, já i bratři v církvi a mnozí lékaři nemohli zapřít, že byli svědky mého uzdravení. Začala jsem se postupně zotavovat, tělo sílilo. Ve své mysli jsem velmi toužila porozumět tomu, co mi chce Bůh touto situací říci. Už jsem se neptala: „PROČ?" ale má otázka byla: „Co zamýšlíš, Pane?"

A jednoho dne ke mně Pán promluvil jasně a zřetelně tato slova: „Ještě jsem s tebou neskončil. Mé plány s tebou míří výše. Budu tě ohýbat a vychovávat tak dlouho, dokud se mi cele nepoddáš. To proto, abys

mohla v plnosti zažívat mou blízkost, lásku, milosrdenství, abys byla použitelná pro mé záměry.“ Co jsem mohla na to říci? „AMEN a DÍKY!“

Zažívala jsem potom období velké Boží přízně, radosti a odhodlání udělat pro Pána cokoliv. V mé hlavě však neustále duněla prognóza lékařů, že nikdy nebudu mít děti. Dařilo se mi s tím „faktem“ nakládat tak různě – jednou jsem bojovala ze všech sil, podruhé však propadala ochromující sebelítosti, depresi a vzpoury proti Bohu. Postupně vyprchávala má vděčnost za záchranu mého života a začala jsem se sytit svými výčitkami vůči Bohu, že mi vzal to nejdražší – mít děti, stát se matkou.

Tehdy jsem tu lež nedokázala prohlédnout, ale dnes vím, o čem to bylo, kde byl můj poklad. (*„Neboť kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.“* - Mt 6,21) Boje se svou duší jsem ustavičně prohrávala, mé priority byly stále ovlivňovány podle toho, co a jak jsem prožívala.

Tolik jsem se snažila žít v Boží blízkosti, občas se cítila i šťastná. Přesto jsem tušila, že pořád není někde něco dobře, že plnost požehnání si představuji přece jen trochu jinak. Věděla jsem, že Bůh je Pánem žárlivým a jde mu o mě celou – nechtěl jen nějakou mou část. A proto dopustil další „údolí smrti“, kdy se v roce 1995 opět v mém těle nádor uhnízdil. Tentokrát uzdravení přišlo na základě mé víry. Vyznávala jsem ústy, že můj Pán je mocný, že je jediný, komu důvěřuji a komu se odevzdávám. Položila jsem ruku na nemocné místo – a byla uzdravena! Tehdy jsem odmítla všechnu chemoterapii a léčebné procedury, protože jsem uvěřila, že je Pán mocný uzdravit mě sám. A stalo se!

...Pán ještě potřeboval jednat se zhoubným kořenem hořkosti a neodpuštění

Ale zjevně to nebylo stále „ono“, zakoušela už jsem mnohem více Boží přítomnost a přízeň, přesto Pán ještě potřeboval jednat se zhoubným kořenem hořkosti a neodpuštění, který mě vycucával a téměř zahubil. Pán tak jasně odhalil, jak je mé srdce prorostlé výčitkami, vzpourou a s tím souvisejícím neodpuštěním. V té době – po 2 letech – Pán dopustil poslední boje s touto nemocí. Píchala jsem si už silné léky proti bolestem a mé tělo bylo prožrané metastázemi. Ale pravda o mojí ubohosti a následné pokání mi znovu zachránily život! Mnohá svá provinění a špatné postoje jsem musela jako hřích vyznat před církví, osobně dát do pořádku některé vztahy – a záhy nato KONEČNÉ uzdravení bez následků! A tehdy mi Pán slíbil, že už se nikdy s rakovinou prát nebudu, do mého těla se nevrátí! To se stalo v roce 1997 a Pán věrně naplňuje své zaslíbení až do dnešního dne!

Zažívala jsem hmatatelné zázraky, ale ohledně dětí Bůh stále mlčel.

Léta přibývala, a přestože má víra byla stále prozkušována a v mnohém vítězila, v oblasti partnerství a mateřství jsem padala stále hlouběji, ztrácela víru nadobro a postupně začala rezignovat.

Když mi bylo 38 let, vzdala jsem tento boj sama se sebou – i s Bohem. Zcela reálně jsem zaujala před Bohem postoj, že se tedy toho partnerství a dětí vzdávám, a jestli mám žít sama, potřebuji výzbroj, abych to nejen zvládla, ale aby byl můj život hodnotný.

V té době mě Bůh přemístil o několik desítek kilometrů dál – připravil tam pro mě muže! Bez mého přičinění a starání se! V čase, kdy už jsem ho vůbec nevyhlížela, přestala věřit tomu, že se mi to může ještě přihodit. ☺ – *„Ale hledejte nejprv království Božího...“* (Mt 6,33)

Potřebovala jsem však stále obnovit mysl a mnohem více důvěřovat Pánu ohledně mateřství. S manželem jsme velmi po dětech toužili. První těhotenství záhy skončilo potratem. Nevím už přesně, jestli naše víra nebyla tehdy dostatečná, ale rozhodli jsme se pro zařizování adopce. Bylo mi téměř čtyřicet, svědectví o sestře Sáře jsem už nemohla ani slyšet a touha stále rostla. Ale Jeho vůle byla jiná. Sotva nás komise shledala „velmi schopnými“ a zařadila nás do pořadníku – otěhotněla jsem! Myslím, že dost dlouho jsem nemohla uvěřit tomu, že se to opravdu stalo a týká se to i nás. Adopci jsme přerušili a s radostí, ale i bázní zároveň, jsme očekávali narození miminka. Celé těhotenství bylo od počátku velmi komplikované. Znovu jsme procházeli mnoha údolími smrti a nejrůznějšími prognózami lékařů. Byl to čas velkých bojů, ale Pán je mocný vítěz, a my zvítězili s Ním! V červenci roku 2002 se nám narodila zdravá Anička. Pro mnohé velké svědectví, pro nás zázrak!

Po roce jsem znova otěhotněla a potratila, opět jsme otevřeli otázku adopce – a zase otěhotněli! Těhotenství to bylo fyzicky i co do komplikací mnohem náročnější než to první, ale já byla paradoxně klidnější a má víra s každým měsícem těhotenství rostla. Občas se mi snažil satan pěkně zamotat hlavu a paralyzovat mě, připomínal mi všechna ta pozitivní vyšetření na Downův syndrom. Jednoho dne jsem se jasně rozhodla odevzdat opět naše dítě Pánu a přijala jsem pravdu o něm – že je zdravé.

A stalo se! Po mnoha peripetiích se nám narodila loni v květnu druhá dceruška Miriam (milovaná Bohem). Zdravá, krásná, životaschopná. Obě naše holky se narodily císařským řezem, přesto jsme s manželem odmítli sterilizaci s vědomím a vírou, že Pán má v rukách naše životy, a důvěřujeme Mu. Nemáme pochybnosti, že Pán jasně ví a vždy věděl, co se v mém těle děje a co je schopné zvládnout.

A tak se těšíme ze všeho, co Pán dává do našich životů, a hledáme Jeho vůli na každý den. Vyprošujeme si moudrost pro výchovu děvčat, chceme jim být dobrým příkladem a svědectvím.

Když se tak někdy ohlédnu zpět a hodnotím svůj život, nemůžu jinak, než říci: „Díky, Pane, za všechno! Za každý pád a nové povstání, za každou zkoušku i smrt a následné znovuzrození!“ Jasně si uvědomuji tu realitu, že už jsem tu nemusela dávno být. A přesto je to úplně jinak – jsem tu, a tak bohatá! Obohacená o Boží přízeň, o manžela a děti, o bratry a církev, do které nás Pán zasadil, o drahocenné zkušenosti a bázeň z Boží velikosti, moci a lásky, od mnohého uchráněna, uzdravena z nemoci, soběstřednosti, sebelítosti, nedůvěry, spousty zranění těla i duše... OBOHACENA O NADĚJI VÍTĚZIT NAD SVĚTEM V MÉ DUŠI.

Co jsem tedy mohla naší Aničce odpovědět? S absolutní jistotou, bázní, ale i určitou hrdostí z mnoha zkušeností a zkoušek: „Ano, Aničko, Bůh může udělat opravdu všechno! To, co člověk nedokáže, to, na co si nedokážeme a netroufáme mnohdy ani pomyslet! Důvěřuj Mu, a zakusíš Jeho moc!“

Trocha inspirace

Před nějakou dobou jsme měli ve shromáždění „Baby Shower“. Mnoho lidí u nás asi netuší, co to je, ale v západních zemích je to známá a velice oblíbená tradice. Před narozením miminka, někdy i po narození, jak to kdo má rád, se sejdou ženy ze shromáždění a přinesou dárky pro miminko. Šatičky, kalhotky, dečičky, pískátka, ponožtičky, prostě všechno to malé, měkounké a krásné, co přináleží neobyčejnému okamžiku narození nového člověka. K tomu se podává voňavý koláč a káva nebo čaj, jak komu libo. A proč „Baby Shower“, v překladu „dětská sprcha?“ Prostě je to sprcha dárků pro maminku a miminko. Tolik k tradici.

Aby však celé odpoledne nebylo jen o rozbalování dárků, což všechny přítomné děti nesmírně bavilo, zahráli jsme si hru, kterou mně a mému muži Bůh položil na srdce. Hra byla založena na verši z Písma, kde se píše: *„Aby (starší ženy) mladice vyučovaly, jak by muže své i dítky milovati měly.“* (Titovi 2:4)

Do kloboučku jsme na vystřižená barevná srdíčka napsali otázky. Mladší ženy je vytahovaly a starší odpovídaly. Ten, kdo otázku vytáhl, si mohl zvolit, koho se zeptá na odpověď. Někdy odpovídalo i více žen, někdy dokonce všechny. A na co jsme se ptaly?

* Jak připravíš rodině hezký a příjemný večer?
* Jak poznáš, co tvé děti trápí?
* Jaký dárek jsi naposledy dala svému muži jako překvapení?
* Vyjmenuj pět věcí, které máte s manželem oba rádi a společně si je užijete.
* Co děláš, když „potřebuješ“ manžela k něčemu dotlačit?
* Vyjmenuj pět věcí, kterých si na svém muži vážíš.
* Co bys poradila své dceři do manželství?
* Jaké je nejoblíbenější jídlo tvého manžela?

Musím přiznat, že se nás tato hra hluboce dotkla, a proto vám o ní píšeme. Třeba si ji budete někdy chtít zahrát taky.

Kristýna Klusoňová

Naše malé koutky

Někdy si myslíme, a zvlášť naše děti, že věci, které děláme, nemají velký význam. Připadá nám, že náš přístup k věcem či vítězství nic nevypůsobí. Pravda je však taková, že když děláme to, co od nás žádá Bůh, je to naprosto dostačující. Ráda bych vám vyprávěla jeden příběh…

Georgie Willisová, která pomáhala v kuchyni, právě leštila nože. Nějaký nepořádník nechal jeden nůž zrezivět. Ale Georgie leštila, co jí síly stačily, a k tomu si tiše zpívala písničku:

„Ve světě je temnota,
tak musíme svítit.
Ty ve svém malém koutku
a já zase v tom svém.“

„Co se pořád tak dřeš s těmi noži?“ ptala se Marie. Marie byla kuchařka.

„Vždyť jsou v mém koutku,“ řekla Georgie vesele. „Víš, jak se zpívá: ‚Ty ve svém malém koutku a já zase v tom svém.‘ Udělám to nejlíp, jak umím. To je všechno, co je v mých silách.“

„Já bych se s tím zbytečně nenamáhala,“ řekla Marie. „Stejně si toho nikdo nevšimne.“

„Ježíš si všimne,“ řekla Georgie a potom znovu zazpívala:

„Ty ve svém malém koutku
a já zase v tom svém.“

„Mám takový dojem, že vaření oběda je v mém koutku," řekla si Marie. „Když se to dítě snaží dělat, co může, myslím, že já bych měla také. Jestli Ježíš ví o nožích, určitě ví i o vaření." A dala si na jídle zvlášť záležet.

„Marie, ty jsi dnes tak dobře uvařila," řekla slečna Ema.

„To vše jen díky Georgii," řekla Marie a tvářila se potěšeně. Potom jí pověděla o nožích.

Slečna Ema žehlila volánky, byla unavená a bylo jí horko. „Helence nebude vadit, když budou volánky trochu pomačkané," říkala si. „Jenom je tak přejedu." Ale potom, když uslyšela o nožích, udělala to, jak nejlépe uměla.

„Jak jsou dnes ty šaty krásně vyžehlené!" řekla Helenka.

Ema se smíchem odpověděla: „Za to může Georgie." A potom jí vyprávěla o nožích.

„Raději dnes nepůjdu na procházku," řekla si Helenka trochu váhavě. „Dokončím dnes mamince ty šaty. Myslím, že bych to mohla zvládnout."

„Proč tady, dítě moje, šiješ?" řekla maminka překvapeně. „Myslela jsem, že jsi na procházce?"

„Ne, maminko, měla jsem pocit, že ty šaty jsou v mém ‚koutku'. Tak jsem si řekla, že je dokončím."

„Ve tvém ‚koutku'?" opakovala maminka překvapeně.

A tak jí Helenka pověděla o nožích.

Zazvonil zvonek a maminka šla, stále ještě zamyšlená, otevřít a pozvat kazatele dál. „Myslím, že bych mohla dát víc," řekla si pro sebe a potom pomalu vzala těch deset dolarů, které si odložila na misii. „To chudé dítě v kuchyni se snaží dělat, co může, a co já? Dám dvacet pět dolarů."

Později toho večera mluvila Helenka se svou kamarádkou, která ji přemlouvala, aby s ní večer někam šla. „Dnes večer s tebou opravdu nemohu jít. Jdu na modlitební shromáždění, tam je můj ‚koutek'."

„Tvůj ‚koutek'? Co tím myslíš?"

A tak jí Helenka pověděla o nožích.

„Dobře," řekla kamarádka. „Když nepůjdeš ty se mnou, tak půjdu já s tebou," a šly na modlitební shromáždění.

„Tolik jste nám dnes večer pomohly se zpíváním," řekl jim kazatel, když odcházely domů. „Bál jsem se, že tu nebudete."

„To je díky Georgii," řekla Helenka. „Věří, že musí dělat, co je v jejích silách, i kdyby šlo jen o čištění nožů." A potom mu pověděla celý příběh.

„Raději sem znovu zajdu," řekl si kazatel a zastavil před malým chatrným domkem. „Včera jsem si sice říkal, že to nemá smysl, ale přece jen – musím dělat, co je v mých silách."

V tom domě ležel nemocný muž. Kazatel s ním mluvil znovu a znovu už tolikrát, ale nemocný ho neposlouchal. Toho večera mu kazatel řekl: „Přišel jsem vám povědět jeden krátký příběh." Pak mluvil o Georgii Willisové, o jejích nožích, jejím malém koutku a o tom, jak „dělá to, co může".

Nemocný si otřel slzy z očí a řekl: „Modlete se prosím se mnou, abych také našel svůj koutek." Když dozněla poslední slova modlitby, srdce muže bylo naplněno radostí. „Od této chvíle

také zkusím svítit pro Ježíše," řekl. Ten nemocný muž byl Georgiin tatínek.

Ježíš se na Georgii toho dne podíval a řekl: „Udělala, co bylo v jejích silách," a dal jí požehnání.

Zdálo se mi, že slyším Georgiina strážného anděla, jak povídá druhému andělu: „Georgie Willisová dnes dala dvacet pět dolarů našim drahým do Indie."

„Dvacet pět dolarů?" říká ten druhý anděl. „Jak to? Já myslel, že je chudá?"

„Ó, ano, i ona si to o sobě myslí. Ale víš, její Otec v nebi chudý není! Udělala, co bylo v jejích silách, a On se postaral o zbytek."

Ale o tomhle všem Georgie nic nevěděla a druhý den ráno zase leštila své nože a zvesela si zpívala:

„Ve světě je temnota,
tak musíme svítit.
Ty ve svém malém koutku
a já zase v tom svém."

Koloským 3: 22-24

„Služebníci poslušni buďte ve všem pánů tělesných, ne na oko sloužíce, jako ti, jenž se usilují lidem líbiti, ale ve sprostnosti srdce, bojíce se Boha.
A všecko, což byste koli činili, z té duše čiňte, jako Pánu, a ne lidem, vědouce, že ode Pána vzíti máte odplatu dědictví, nebo Pánu Kristu sloužíte."

Co Bible říká o výchově dětí?

J. Richard Fugate

(pokračování – 12. část)

Část 4

Velení dětem

Kapitola 13

Jak začít?

Tato kapitola odpoví na otázku, kdy a jak by měli rodiče s velením začít a jak si získanou vládu udržet. Nejvhodnější doba je samozřejmě raný věk dítěte.

Je důležité, aby rodiče své děti naučili reagovat na to, co jim říkají v co možná nejranějším věku. Dítě by mělo na příkaz rodičů odpovědět okamžitě. Jedním z důvodů, proč je nutno vládu rodičů ustanovit, je to, že má schopnost ochránit dítě před bezprostředním nebezpečím. Malé dítě se může dostat do velkých potíží ve zlomku vteřiny. Může se vrhnout do ulice, sáhnout si na rozpálenou plotýnku nebo vyšplhat na židli dříve, než ho máma může zachytit.

Když dítě naučíme, aby okamžitě reagovalo na příkaz „ne“, může to být prostředkem, kterým lze odvrátit zranění nebo dokonce jeho smrt. Proto, abychom dítě vyučili životním lekcím, by nemělo být nutné, aby si zle popálilo ruku nebo přišlo k jiným újmám na zdraví. Uposlechnout stručný příkaz „ne“ lze dítě naučit již v útlém věku.

Šestiměsíční miminko, které se záměrně kroutí, aby ho maminka nemohla přebalit, lze naučit významu slova „ne“ jedním nebo dvěma jednoduchými způsoby. Když se během přebalování snaží odplazit,

můžeme mu říci „ne“, přitáhnout ho zpět a chvíli jej přidržet na místě. Při dalším pokusu je třeba mu opět jasně říci „ne“ a lehce ho jednou či dvakrát klepnout přes nožičku malým proutkem. Překvapený výraz a slzičky v očkách vám budou důkazem, že jste získali jeho pozornost a že příkaz „ne“ již pro dítě nabyl nějakého konkrétního významu. Vzteklý pláč a další kroucení může indikovat tvrdohlavé dítě, které bude vyžadovat intenzivnější a častější tlak. Po přebalení byste měli dítě utěšit a pochovat. Tento proces by se měl opakovat tak často, jak je třeba, a do doby, než bude dítě reagovat na samotný povel. Samozřejmě, že se tato situace dá obrátit i ve hru na honěnou, smích a sladké výskání. Dítě tak ovšem mine svoji první lekci sebekázně. Také se nenaučí rozeznávat případy, kdy si už nehrajete - třeba proto, že na to není čas nebo je dítko špinavé od hlavy až k patě.

Dítě se musí naučit, že jeho neposlušnost se setká s nesouhlasem rodičů. Užití jemné síly není kruté a nepovede ke strachu z rodičů. Dítě se pouze naučí respektovat jejich slovo a autoritu. Záhy pochopí, že volba je na něm. Pokud se svévolně rozhodne jejich příkaz ignorovat, v podstatě se tím rozhoduje pro určitou bolest. Mírné nepohodlí, které musí dítě prožít, aby se naučilo poslouchat příkazy rodičů, mu pomůže vyvarovat se mnohem větší bolesti v budoucnu.

V období, kdy je dítě již schopno dělat to, co se od něho očekává, by rodiče neměli mít zábrany ustanovit zdravou úctu ke své autoritě. Příkazy „stůj“ a „pojď“ lze do dětského slovníku poslušnosti přidat ještě před tím, než se dítě naučí mluvit. Tato slova se pak stanou určitým ovládacím prvkem, pomocí něhož mohou rodiče z vnějšku chránit děti před nebezpečím. Dítě, které se naučilo respektovat slovo svých rodičů v útlém věku, lze odvrátit od mnohých neviditelných nebezpečí v pozdějších fázích dětství.

Když se dítě naučí poslouchat příkazy „ne“, „stůj“ a „pojď“, lze mu lehce vymezit okruh výzkumu. Lze ho naučit, aby se nedotýkalo nebezpečných předmětů, jako jsou elektrické kabely, zásuvky, horké věci nebo vjezdová vrata. Není nutné, aby v této chvíli vědělo, proč jsou tyto předměty nebezpečné, ale pouze to, že neposlouchat rodiče je bolestivé. Zkuste si představit, jak se dvouletému dítěti pokoušíte vysvětlit, že nemá strkat vlasovou sponu do zásuvky. Rodiče nikdy nejsou schopni dítěti vysvětlit všechna nebezpečí života. Proto se děti musí naučit přijímat varování bez dotazů.

Je samozřejmé, že bez spolehlivého dozoru, by dítě nemělo být nikdy vystaveno možnému nebezpečí. Batole ke své ochraně vyžaduje téměř neustálý dozor a vnější zásahy. Na druhou stranu, i malé dítě lze ponechat o samotě v prostředí, které zná, ví o jeho nebezpečích a prokázalo schopnost se těmto nebezpečím vyhnout. Stručně řečeno, rodič nikdy nesmí dopustit, aby bylo dítě zkoušeno nad rámec svých schopností rozumět, co je tabu, nebo nad rámec své ochoty dodržovat rodiči nastavená omezení.

Jistě byste dítěti nedali do hrací ohrádky nůžky s tím, že byste očekávali, že si s nimi nebude hrát. Obdobně, nikdy nevystavujte děti zkoušce, v níž jsou důsledky selhání neúměrné lekci, kterou se mohou naučit. Dokonce i rodiče dospívajícího dítěte musí mít stále vládu nad věcmi, které nelze dětem vysvětlit. Schopnost porozumět důsledkům vlivu špatné společnosti může být u dospívajícího stejně omezená jako schopnost batolete porozumět, proč si nemá hrát s nůžkami. Neváhejte jednat v roli vnější vlády, kdykoli bolest způsobená dítěti nebo dalším lidem, kterých se to může týkat, přesahuje jeho porozumění.

Naučit dítě poslouchat nemá za cíl pouze jeho ochranu, ale je také důležité pro získání velení v době, kdy se dítě učí poddávat rodičovským pravidlům. Dítě potřebuje od samého začátku pochopit, že pravidla v domě bude diktovat vůle rodičů, nikoli jeho vůle nebo touhy.

Rodiče mají zdaleka nejkvalifikovanější znalost toho, co je nejlepší i pro to nejinteligentnější dítě. O životě je naučila zkušenost. Rodič bude mít co do zkušenosti před dítětem vždy náskok. Jeho zkušenost a postavení autority garantují způsobilost k nastavení pravidel. Rodiče, kteří se mohou považovat za nedostatečně vzdělané nebo málo inteligentní, by nikdy neměli dopustit, aby jim takové přemýšlení bránilo dítěti velet. Rodiče ví lépe než dítě, co dítě opravdu potřebuje.

Nikdy s dítětem nejednejte na základě toho, co „chce“, ale pouze na základě toho, co „potřebuje“. Naučte své děti v raném věku, že budete naplňovat jejich potřeby, ale řadu věcí, které budou jenom chtít, pravděpodobně odmítnete. Nikdy se nepoddávejte dítěti, které o něco žebrá. Usměrněte jeho chtění otázkou, co potřebuje, a naučte ho, jak vám má svoje skutečné potřeby oznamovat. Takové poučení mu pomůže rozvinout sebeovládání, a to pak může vyústit v sebekázeň.

Když dítě okamžitě a důsledně poslouchá příkazy rodičů, naučilo se ten nejdůležitější princip. Totiž, že rodiče mají nad věcmi kontrolu

a jejich slovo je zákon. Tuto životní skutečnost mohou rodiče vštěpovat v útlém věku, nicméně děti ji budou vždy znovu a znovu podrobovat zkoušce. Pokaždé, když se rodiče pokouší dítě směrovat v rozporu s jeho vlastní vůlí nebo jej omezovat v tom, co chce, musí být připraveni prosadit své právo vládnout.

Opakuji, že ustavení vlády rodiči by mělo začít ještě tehdy, dokud je dítě malé. Co však s dítětem, které je už větší nebo již dospívá? Princip zůstává stejný. Před tím, než lze dítě vyučovat, je nutno nad ním získat vládu. Dítě se musí naučit respektovat slovo rodičů, jinak jej vyučovat nelze. To však bude činit jen tehdy, pokud se naučilo je poslouchat. I pro starší dítě je prvotním úkolem poslušnost rodičovských příkazů – okamžitě a bez odmlouvání.

Každé dítě má svoji vlastní vůli a silné touhy, oboje motivované vnitřní hříšnou přirozeností. Mají-li rodiče získat nad dítětem vládu a mají-li si ji udržet, musí si být vědomi toho, že bude docházet ke konfliktům. Konflikt bude normálně přítomen po dobu trvání vývojového stádia „dítě“. Následující kapitola vysvětluje, jak na konflikt pohlížet.

Kapitola 14
Zhodnocení konfliktu

Pokus o vládu nad vašimi dětmi (směrování nebo omezování jejich aktivit) nutně vyústí v konflikt. Většina normálních lidí nemá v konfliktech zalíbení a spíše se jim bude snažit za každou cenu vyhnout. Pro dobro vašich dětí musíte jako rodiče nad tímto přirozeným sklonem zvítězit. Dosáhnete toho pouze tehdy, když se pevně rozhodnete, že cíl vychovat vaše děti je důležitější, než se vyhnout nevítaným konfliktům. Postavit se tváří v tvář konfliktu prostě patří k ceně, kterou musíte zaplatit, abyste dosáhli cíle.

Rodiče se musí smířit s tím, že konflikt je nedílnou součástí výchovy, protože dochází ke střetu dvou různých vůlí. Manželství také přináší své konflikty, protože obsahuje dvě vůle. Konflikty jsou také součástí obchodních partnerství. Správní rady většiny společností sestávají z lichého počtu členů. To slouží jako pojistka, aby bylo možno rozhodnout i sporné záležitosti v případě, kdy proti sobě na každé straně stojí

téměř 50% členů. Jakmile je v situaci účastna více než jedna osoba, hrozí možnost konfliktu.

Druhým hlavním důvodem konfliktu s dítětem je jeho silná touha a neustálé pokušení uspokojovat své žádosti (to bylo probráno v kapitole „Dětská přirozenost“). Přirozený sklon k soběstřednosti bude v rozporu s řadou omezení ze strany rodičů. Lze očekávat, že dítě bude toužit po sladkostech, nehodnotné stravě a odmítat jídlo, které je pro ně prospěšné. Bude silně vyžadovat, aby bylo ve středu vší pozornosti. Dá se očekávat, že svou hru a zábavu bude považovat za mnohem důležitější než věci, které po něm budou chtít rodiče, jako např. spánek, oblékání, jídlo, koupání a chození na toaletu. Když budou rodiče zasahovat do jeho sobecké a neustálé honby za vlastním požitkem, vznikne konflikt. Bod střetu může být znázorněn následujícím způsobem:

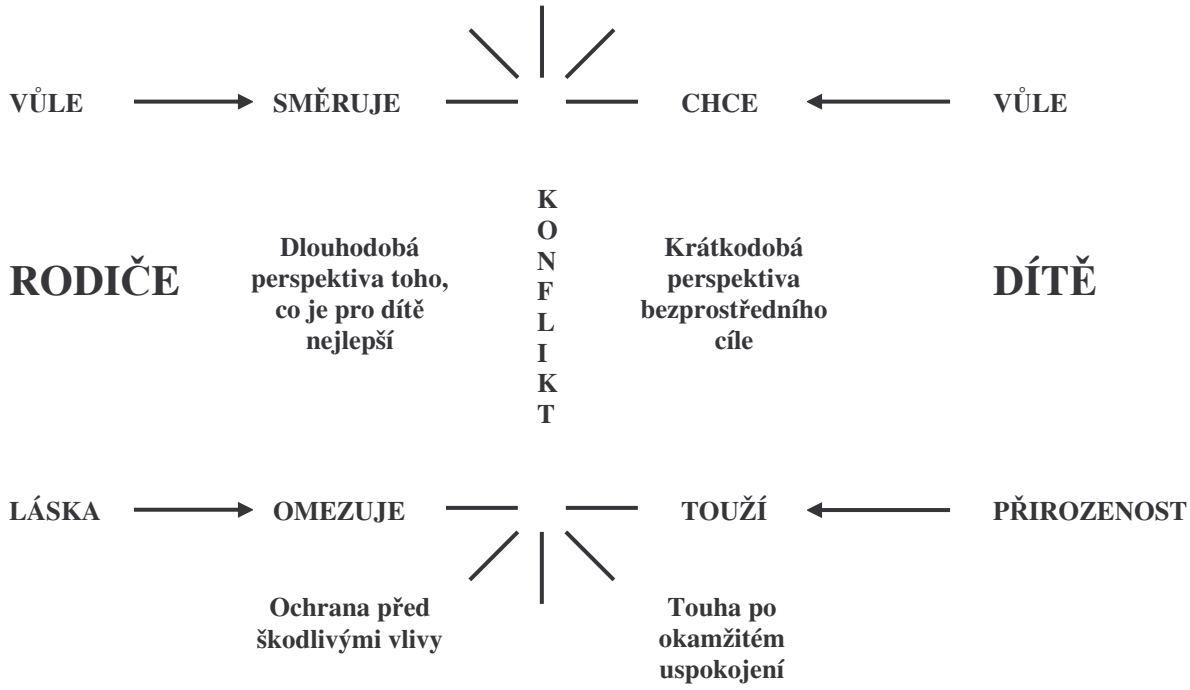

Obr 14.1 – Konflikt dítě - rodiče

Rodičovství, stejně jako každá jiná pozice autority, má určité cíle, kterých chce dosáhnout. Konflikt vůlí, k němuž dochází, kdykoli se vedoucí osoba pokouší směrovat aktivity druhých, je obdobou překážek, které je nutno zdolat téměř při každém lidském počínání. Ničeho hodnotného nelze dosáhnout, aniž byste čelili problémům a vyřešili potíže, které brzdí postup kupředu.

Obdobně, má-li atlet zvítězit, musí zdolat každou překážku, která jej brzdí v sebekázni. Musí mít přísnou životosprávu, musí trénovat, aby mu rostly svaly, a musí překonat každou mentální překážku, která by mu mohla ve vítězství zabránit. Rodiče by měli pohlížet na konflikt, který vznikne jako na důsledek ustavení vlády nad dětmi, jako na svoji hlavní překážku při výchově.

To, že konflikt rozpoznáme jako specifický typ problému, nám umožní jej vyřešit jako každý jiný problém. Řešení problému sestává ze tří základních kroků. První je identifikace problému. Znamená to oddělit problém od jeho příznaků a všech dalších problémů. V druhém kroku je nutno problém zhodnotit a určit jeho důležitost, způsob a nákladnost řešení, případně zda lze cíle dosáhnout tak, že se překážka obejde. Třetím a posledním krokem je podniknout akci, která problém odstraní.

Identifikovat konflikt jako problém je snadné. Dáte dítěti příkaz, dítě odmlouvá a tlačí na vás a nakonec vás z toho začne bolet hlava. Nebo opakovaně dítě varujete, aby přestalo s činností, která vás irituje, a nakonec ho ve vzteku a frustraci uhodíte. Bolesti hlavy, frustrace a citové zkraty v důsledku konfliktů vás nakonec vyčerpají. Vzdáte výchovu a dítě necháte, ať si dělá, co chce.

Zhodnocení problému je těžší než jeho identifikace. Proč děti, pokud vnitřně touží po tom, aby nad nimi někdo vládl, proti vládě tak usilovně bojují? Odpověď na tuto otázku lze nalézt, když se podíváme sami na sebe. Dospělý člověk se staví proti jakémukoli vnějšímu pokusu (dieta, dobrá rada, svědomí apod.) omezit to, co chce, nicméně poté, co si užije, lituje, že ho nikdo nezastavil.

Tato roztříštěnost mezi touhou po nezávislosti v době pokušení a touhou po omezení poté, co je dokonáno, je prostě fakt lidské přirozenosti. Známé úsloví rodičů: „Vím, že teď nechápeš, k čemu je ti to dobré, ale až vyrosteš, poděkuješ mi za to," naznačuje jejich správný postoj. Uplatňovaní sebekontroly je dost nesnadné i pro dospělé. Dospělí již zakusili důsledky konání toho, co pro ně nebylo dobré, a přesto mají potíže s tím, aby svoji chybu neopakovali. Je absurdní čekat, že děti budou schopny sebeovládání, aby se vyvarovaly důsledků, které dosud nezažily. Čekat, že si dítě bude dobře čistit zuby, protože se mu pohrozí zkažením zubů, je nerealistické. Rodiče *musí* dítěti velet tak, aby dělalo to, co je pro něj z dlouhodobého hlediska prospěšné.

Podrobnější analýza problematiky konfliktu nám ukáže, že konflikt je nutností, má-li docházet ke skutečné výchově dítěte. Především, dítě má svoji vlastní vůli. Je schopné rozhodnout se k určitému jednání nezávisle na vnějších okolnostech. Příkladem této nezávislosti může být dítě ženoucí se za svým cílem, které je v tu chvíli schopno ignorovat i nábytek a lidi, kteří mu stojí v cestě. Chtějí-li děti prosadit svoji vůli, jsou někdy schopné propadnout hysterickému záchvatu do té míry, že zadržováním dechu dokonce omdlí. Děti budou také často prosazovat svoji nezávislost tváří tvář určitému nebezpečí, např. slíbenému trestu čelí tak, že okamžitě zcela vypoví poslušnost.

Aby byli rodiče ve výchově úspěšní, musí děti vést podle své vůle. Jejich směrování bude často v rozporu se směrem, kterým se chce vydat dítě. Důsledkem rozdílných vůlí je konflikt. Od rodičů by bylo naivní si myslet, že jejich děti budou přijímat příkazy s radostí v srdcích a s úsměvem na tváři. Výchova dětí prostě taková není. Místo toho musí rodiče očekávat konflikt a musí se naučit ho zvládat.

Ovoce vyhraného konfliktu

Nyní, když jsme si probrali podstatu konfliktu dítě – rodič, je třeba, abychom přijali za své, že pokud skutečně chceme dosáhnout cíle, tj. děti vychovat, konfliktu se nevyhneme. Tuto překážku nelze obejít, protože konflikt je nedílnou součástí procesu výchovy.

Výchova dětí není pouze otázkou vítězství v bitvách, ale v podstatě jde o proměnu povahy. Tato proměna je výsledkem důsledného směrování dětí na cestu odlišnou, než po které by se vydaly pod vedením vlastních žádostí. Z toho důvodu jsou body konfliktu v podstatě totožné s body proměny. Rodiče by vlastně tyto konfrontace měli vítat jako příležitosti k uskutečnění potřebných změn. Čím dříve k nim dojde a čím jsou intenzivnější, tím dříve lze nad dítětem získat vládu. Výchova se potom může odehrávat v mnohem pokojnější atmosféře.

Bod zvratu, ve kterém se dítě opravdu rozhodne přijmout rodičovskou vládu, je rokem velikého rozhodnutí. Někdy mu však předchází ten nejtraumatičtější rok výchovy. Proto neztrácejte hlavu a necouvejte, když konflikty na nějaké období zesílí. Poslední bitva války je často ta nejurputnější. Konečná výzva vaší vládě je zkouška, ve které se dítě

rozhoduje, zda jste hodni mu být vůdcem. Potřebuje cítit, že ho dostatečně milujete, aby vám mohlo svěřit svůj život.

Jakmile dítě zjistí, že jeho rodiče vládnou, získá pocit bezpečí. Už nepotřebuje tlačit proti omezením, aby zjistilo, zda jsou dostatečně pevná a zda se o ně lze opřít. Bude mu jasné, že ho rodiče dostatečně milují, aby ho ochraňovali a dali mu to nejlepší. A i když čas od času rodiče pro jistotu znovu prozkouší, konflikty v podstatě ustanou.

Předchozí analýza konfliktu jako typu problému při výchově dětí vám měla pomoci pochopit jeho podstatu. Také vám měla pomoci si uvědomit, že konflikt není překážka, které by bylo možno se vyhnout, neboť je v podstatě součástí procesu výchovy. Jde o problém, který je nejen důležitý, ale který se musí vyřešit bez ohledu na cenu, kterou budete muset zaplatit.

Jaká je tedy správná metoda řešení problematiky konfliktu? Zbytek této kapitoly se bude zabývat řešením konfliktu, tak jak ho definuje Boží slovo. Boží způsob je jediná správná metoda a zároveň také *jediná* metoda, která umožňuje problém konfliktu úspěšně vyřešit. Jakmile rodiče pochopí mechanismus zvládnutí konfliktu, potřebují již jen sebevydání k tomu, aby tuto metodu důsledně uplatňovali, a dosáhli tak při velení svým dětem úspěchu.

Dodatečné úvahy

Nahlížejte na konflikt jako na příležitost k výchově

Očekávejte situaci, kdy vaše čtyřleté rozdováděné dítě vtrhne do místnosti a mluvením přeruší vaši konverzaci. (Např. s pojišťovacím agentem, vaším partnerem nebo se sourozencem.)

a. Pokud nehoří nebo se vaše další miminko neplazí po ulici, je to příležitost k výchově.
b. Omluvte se, vezměte pevně vaše dítě a odeberte se do soukromí v jiné místnosti.
c. Ponaučte dítě, co to znamená považovat ostatní za přednější sebe a co znamená pokora. Také mu řekněte o sebekázni a jak správně vstoupit do místnosti, ve které jsou lidé.

d. Vraťte se zpět a nechte svého syna, aby se hostu omluvil (úměrně jeho věku).
e. Posaďte ho nebo ho nechte opustit místnost do té doby, než budete mít prostor si vyslechnout, co vlastně chtěl. Tímto čekáním se samozřejmě učí trpělivosti a pokoře.

Některé matky couvnou před představou, že by svému dítěti okamžitě nevěnovaly pozornost nebo že by ho před návštěvou zahanbily. Vyjdeme-li však vstříc jeho soběstředné touze a napomůžeme-li vyhnout se zodpovědnosti, nepovede to ke zbudování charakteru. Uvědomte si, že dítě samo si tuto scénu připravilo a zvolilo jeviště pro své nechvalné vystoupení.

Možná namítnete „Ale co když je hyperaktivní a nemůže si pomoci?“ Hyperaktivita je psychologická klasifikace, která opravňuje školu k získání dodatečných finančních prostředků od vlády. Hyperaktivita není nemoc způsobená nějakým novým typem viru. Ve většině případů je to stav duše dítěte zapříčiněný tím, že dítě svých prvních šest nebo osm soběstředných let žilo, aniž by nad ním rodiče měli vládu a aniž by od něj požadovali nějakou sebekázeň. Tomuto stavu také přispívá to, když děti žijí ze sladkostí a nápojů obsahujících kofein.

Zažíváme epidemii toho, kdy jsou děti v naší zemi diagnostikovány jako hyperaktivní, protože jedí nekvalitní stravu, nejsou vychovány k sebeovládání, nemají strach z autorit a školy, a ještě jim z takové diagnózy plynou výhody. Vyjma zanedbatelného počtu (možná 1 %) studentů, kteří mají z psychologického hlediska skutečně sklon k nervozitě a neposednosti, je hyperaktivita pouze nálepka, která rodičům a učitelům pomáhá vyhnout se zodpovědnosti mít pod kontrolou tyrany, které nechali vyrůst. Je smutné, že tyto děti budou muset, ne svojí vinou, nést takovou nálepku a navštěvovat zvláštní školu.

Svědectví

„Mám diplom z oblasti sociální práce a můj manžel je lékař, ale nevěděli jsme, jak jednat s naším problematickým synkem do doby, než jsem si přečetli vaši knihu. Od okamžiku adopce ve věku dvou a půl měsíců byl zcela uzavřený sám do sebe – po celé měsíce žádný pohled

z očí do očí, málokdy úsměv, dokonce ani neplakal, když jsme ho ponechali v péči někoho jiného. V jedenácti měsících se začal chovat hyperaktivně – do všeho mlátil, všude vylezl, dostával se do nesnází. Jeho agresivita vůči ostatním nás burcovala – neustále je bouchal, kousal nebo na ně plival.

Dávala jsem mu rukou na zadek, ale také jsem ho zahrnovala láskou. Čím více jsem jeho chování omlouvala a pokoušela se být milující a chápající, tím horší byl! Společenskou odpovědí by byl Ritalin, označení že trpí poruchou soustředění a zvláštní škola. Avšak biblická disciplína přinesla zvrat a nasměrovala jeho život ke změně a dobré přizpůsobivosti. Děkuji!“

Ginger Garbacz

Poznámka: „Dítě podrobené léčbě farmaceutiky (např. Ritalin, Dexedrine apod.) vyroste ze sedativních účinků tak okolo 12 či 13 let. A najednou tu máte dítě starší a mnohem hůře zvladatelnější.“

William W. Halcomb, D.O.

Popis farmaceutického výrobku Ritalin

Indikace: Slabý stimulant centrální nervové soustavy. Způsob jakým působí na člověka není zcela známý, ale Ritalin pravděpodobně aktivuje mozkový kmen a kůru a tím vniká stimulace.
„Neexistuje jasný důkaz, který by prokazoval jakým mechanismem Ritalin mentálně a behaviorálně působí na děti, ani jasný závěr, jaká je spojitost mezi tímto působením a stavem centrálního nervového systému.“
Kontraindikace: Je jich příliš mnoho, než abychom je zde uváděli.

- CIBA Pharmaceutical Company
Summit, New Jersey 07091

Očekávejte, že se dvojčata dostanou do slovní potyčky ve vedlejší místnosti, zatímco vy vaříte na třech plotýnkách oběd. Bylo by snadné je ignorovat, kdyby nevykřikovali vaše jméno. Možná, že toho nechají, když na ně zařvete jak duševně chorá. Ale nedělejte to, vyhnete se příležitosti vychovávat.

a. Vypněte všechny plotýnky na sporáku, jídlo se nepokazí, a i kdyby, celoživotní charakter vašich dětí je mnohem podstatnější než jedno jídlo.
b. Jděte a vypořádejte se s dvojčaty dle předem nastavených pravidel: „Nebudete se spolu prát ani se nahlas hádat, nebo budete *oba dva* potrestáni.“ Tak získáte dva pomocníky na to, aby se zabránilo další ostré výměně názorů. (Jsme dostatečně chytří na to, abychom se pídili, kdo si začal. Hádka vyžaduje dva, takže vědí, že když se budou hádat nebo se prát, oba budou považováni za viníky.) Pokud k incidentu dojde poprvé, může být trestem rozluka po určitý čas. Zřejmě však bude zapotřebí výplaty, než jim bude stát za to, aby uplatnili vládu nad svými emocemi. Sváry a boje často pramení z nezvládnuté hříšné přirozenosti (Jakub 4:1-3). Netrpte to!

Očekávejte, že vaše malá „slečna Kačenka Povídavá“ bude mluvit na shromáždění i poté, co jste jí pečlivě vysvětlili, že při shromáždění se nemluví a varovali ji před důsledky neposlušnosti. (Vzpomínáte, jak kdysi během hlavního kázání sedávaly spolu celé rodiny? Nejenom, že se děti učily disciplíně, ale také tomu, jak je důležité mít úctu k mámě a tátovi.)

a. Odložte svou pýchu, výchova vašeho dítěte je důležitější. Až se výchova zdaří, budete na ni právem hrdí.
b. Tiše ji vyveďte z modlitebny někam do ústraní, ven nebo do auta. Je potřeba ji ponaučit o její soběstřednosti (ruší ostatní), nezdvořilosti (vůči kazateli) a nedostatku sebeovládání. Po výprasku nebo po varování, že výprask bude následovat, a poté, co se dítě uklidnilo, se vrátíte na shromáždění. Zmeškaný úsek jednoho či dvou nedělních shromáždění je nesrovnatelný s možností vychovat dceru k dospělosti.

*Očekávejte situaci, kdy váš bezohledný a poněkud neohrabaný synek vysype v restauraci svůj podnos s jídlem**, protože se hnal, aby předhonil svoji sestru a zasedl jí oblíbené místo***. Mohli byste na dítě křičet a hanět jeho neopatrnost – tím byste udělali hlupáka sami ze sebe,

odhalili svoji zraněnou pýchu a rozpaky a znevážili byste svého syna přesně tak, jak to podle Bible nemáme dělat (Kolossenským 3:21 a Efezským 6:42). *Špatně!*

a. Podnos upustil váš syn, ne vy. Není třeba zvyšovat hlas ani umocňovat jeho rozpaky. Jednoduše mu řekněte, aby posbíral a vyhodil vše, co se mu rozsypalo, a poproste vedoucího o mop na úklid. Přesvědčte se, že synek udělá tolik práce, kolik je schopen proto, aby se ponaučil z důsledků své bezohlednosti. Pokud vám personál při úklidu nabídne pomoc, jednoduše odmítněte.
b. Nepřijímejte od syna žádná vysvětlení, proč si myslí, že zakopl. Řekněte mu, že si tom popovídáte později.
c. Buď si nyní sám koupí své jídlo, nebo o jídlo přijde nebo ho vezmete na milost a jídlo mu koupíte, v závislosti na jeho zodpovědnosti. (Tzn., stalo se to poprvé, nebo ignoroval méně bolestivá varování v minulosti?)
d. Nenechte mámu, aby mu pomáhala. Její soucit, až uvidí jak synek trpí, ho pravděpodobně bude chtít omlouvat.
e. V soukromí mu potom řekněte, proč podnos s jídlem vyklopil.

Sami byste tak zahanbující situaci pro své dítě nevymysleli, ale takovéto přirozené životní lekce mohou mít na vaše dítě pozitivní vliv na *celý život*, obzvláště, je-li k běžné korekci poněkud necitlivé.

Umíte něco stvořit?

Eva Kotrlová
(Slovo pro děti, duben 2002, Praha)

Hned na začátku se vás, děti, na něco zeptám. Ví někdo z vás, jak Bůh stvořil svět? Jak se najednou objevily stromy, ryby… Udělal snad Bůh „čáry máry fuk"? To určitě ne. Nebo hodně přemýšlel, a najednou to bylo? Úplně na začátku Bible je napsáno: *„I řekl Bůh: Buď světlo! A bylo světlo." (Gn 1:3)* Bůh promluvil. Řekl: „Buď světlo!" A bylo světlo. Slovo, které promluví Bůh, je mocné. Myslíte, že vaše slovo má také moc? Myslíte, že máte moc něco stvořit? Ne? Ale ano. Také máte moc něco stvořit. Můžete stvořit buď život, anebo smrt. Pojďme si to najít v Bibli: *„Smrt i život je v moci jazyka, a ten, kdož jej miluje, bude jísti ovoce jeho." (Př 28:21)*

Slova, která mluvíte, tvoří život, nebo smrt. Víte, jak se tvoří život? Já teď třeba řeknu Peťulce: „Peťulko, to je dobře, že jsi měla odvahu modlit se před lidmi. Překonala jsi ostych a zvítězila jsi." Co, Peťulko, cítíš ve svém srdíčku, když tohle řeknu? Povzbudí tě to? Máš radost, nebo jsi smutná? Máš radost. Svými slovy jsem stvořila radost ve tvém srdíčku. A kdybych třeba řekla strejdovi Martinovi: „ Martine, ty jsi ale nešika," co myslíte, že bych stvořila, děti? Vypůsobilo by to v jeho srdci radost, nebo smutek? Smutek. Cítil by se špatně. A když někdo má v srdci smutek nebo strach, trápení či beznaděj, tak to je smrt. Tomu se říká smrt a peklo. A smrt ničí vaše srdce. Ale když máte v srdíčku radost, pokoj a lásku k druhým a k Bohu, tak to je život, nebe.

Bůh vám dal velkou moc. Můžete skrze slova do srdcí lidí posílat život nebo smrt. Záleží jen na vás.

Třeba doma. Někdy se stane, že se začnete hádat. Je to tak? Začnete se prát, brát si hračky a vztekat se jeden na druhého nebo se začnete hádat s rodiči! Lucinka třeba rozhněvaně řekne: „Esterko, ty

seš teda ošklivá!" V tu chvíli vylije zlobu, kterou má v srdci na druhého a stvoří v něm trápení a hněv. Proto Bůh říká, že si musíme dát veliký pozor na to, co mluvíme. Svými slovy totiž předáváme život nebo smrt nejen těm druhým, ale i sami sobě. Když vám maminka řekne: „Utíkej si uklidit," a vy zabručíte: „Mně se nechce, nikam nejdu," tak svými vzpurnými slovy, zaséváte smrt do vlastního srdce. Zaséváte si tam vzpouru. Když s ní nic neuděláte, nevoláte k Bohu a neomluvíte se mamince, začne tam růst jako plevel.

Víte, někdy se stává, že něco řekneme, když jsme vzteklí. Moc nás to tlačí, jde to špatně ovládat. Třeba bychom chtěli jinak, ale nejde nám to. Znáte to? V Bibli je napsáno: *„Všeliké zajisté přirození i zvěři, i ptactva, i zeměplazů, i mořských potvor bývá zkroceno, a jest okroceno od lidí; ale jazyka žádný z lidí skrotiti nemůže. Tak jest neskrotitelné zlé, pln jsa jedu smrtelného …Z jedněch a týchž úst pochází dobrořečení i zlořečení. Ne takť býti má, bratří moji."* (Jak 3: 7,8,10) Bible říká, že nikdo z lidí svůj jazyk, své mluvení, nemůže zkrotit. Je to proto, že naše slova vychází z našeho srdce. Člověk mluví špatně proto, že má špinavé, zlé srdce. Někdy plné hořkosti, někdy plné vzteku a vzpoury. *„ …kterakž byste mohli dobré věci mluviti, jsouce zlí? Nebo z hojnosti srdce ústa mluví. (Mat 12:34)* Jediným lékem na naše zlé mluvení je tedy čisté srdce plné lásky. Když budete mít v srdíčku lásku, nebudete mluvit špatná slova, A srdce může změnit jedině Bůh. Král David to věděl, proto se modlil: *„Smiluj se nade mnou, Bože, podlé milosrdenství svého, podle množství slitování svých shlaď přestoupení má. Dokonale obmej mne od nepravosti mé, a od hříchu mého očisť mě… Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých." (Ž 51: 3,4,12)* A vy můžete udělat to samé. Když vidíte, že mluvíte něco špatného, zlého, a roznášíte smrt druhým, utíkejte k Bohu, čiňte pokání a volejte k Němu, aby očistil vaše srdíčko a vložil do něj lásku. Protože Pán Ježíš přichází do našeho srdce a chce ho celé zaplnit. Je jen na nás, jestli mu dáme místo.

To jsem vám děti chtěla říct. Bůh nám dal velkou moc. Svými slovy můžeme srdce ostatních plnit životem a přiblížit je k Bohu, nebo jim přinášet smrt a ničit v nich život, který do nich už Kristus vložil. V Bibli

je napsáno, že z našich úst nemá vycházet žádné špatné slovo, ale jenom takové slovo, které by těm ostatním pomohlo a přivedlo je blíž k Bohu. To je moc důležité. Bůh vám svěřil velkou moc a povolal vás k velkým věcem. Chce z vás mít syny, kteří jsou plní lásky a mají moc předávat život tomuto světu, který umírá. To je vaše povolání. Amen.

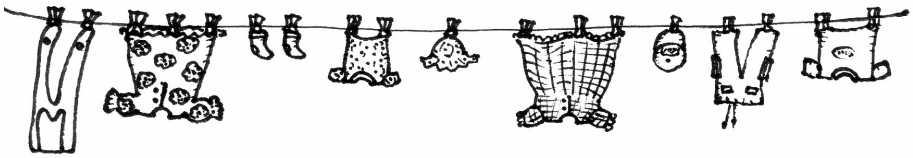

Pomóóc!

Někdy se, drahý Pane, zdá nekonečná má služba dětem.
Pořád ode mě něco chtějí, bez ustání mě volají, hlava mi z toho jde kolem.

„Mami, zavaž mi botu!“ „Učešeš mě?“ „Mami, sundáš mě? Já sama dolů neslezu!“
„Mamíí, pojď sem honem, kočka se topí ve dřezu!“

Pořád něco potřebují, znova a znova. Pomoz, Pane, je toho na mě moc.
Já vím, maminka má být hodná, ale nějak toho začínám mít dost!

Cože, Pane? Říkáš, že tyto děti jsi měl v plánu,
aby mi pomohly vyrůst ve zralejší ženu?

Drahý Pane, já vím, že Ty jsi stále dával,
vím, tolik trpělivosti jsi prokázal.
Dej, ať vždy vidím, že role mámy
být jako Ty víc šancí dá mi.

Jenny Hodgkinson, Auckland, New Zealand
www.aboverubies.org

KOMÁR V DUŠI

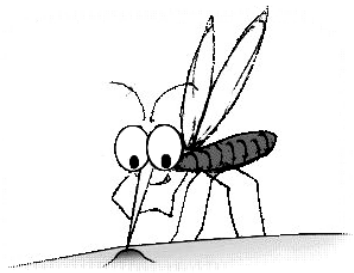

Jednou jsem měla velký uklízecí den a krom jiného došlo na vytírání podlah. Pustila jsem se tedy do toho, ale asi ve čtvrté místnosti mi začaly docházet síly a řekla jsem si, že to trochu ošidím a že pod tu postel už přece nemusím lézt, když jsem tam vytírala minule … (Kdy vlastně bylo to minule?) No, přece se to dá trošku ošidit. V té chvíli, kdy mi myšlenky skočily na slovo ošidit, mě Duch Boží napomenul, a já s naprostou jistotou věděla, že to ošidit nesmím. A že to neošidím. Že to není správné. Vytáhla jsem zpod postele jednu matraci, druhou matraci. Klekla jsem si a natahovala se, kam až to jen šlo. Jenže někdy kleknout nestačí. Musela jsem si lehnout, abych se dostala až do těch nejtemnějších koutů. A jak tak jedu hadrem po rozích, zpod postele vyletěl komár. Seděl zespodu na matraci. Komár. KOMÁR!!! Ten komár, co mi v noci tak poštípal mého synka, že byl ráno jeden velký štípanec. A přitom v místnosti jsem komára při lovu neobjevila. Tam byl, zalezlý pod postelí. Tak jsem ho hadrem na místě ubila.

Říkám si, že když nebudeme věci šidit, podaří se nám dostat na místa, kde jsme dosud nebyli. Někam, kde se skrývá příčina naší bolesti. Nejen naší bolesti, ale třeba i bolesti někoho jiného, na kom nám záleží. Když nebudeme líní a vymeteme i ty nejtemnější kouty, do kterých se nám často nechce, přijdeme na to, že jsou to právě ony, kde se nepříteli tak dobře daří skrýt. Protože koho by napadlo, aby jej tam hledal! A on si pak v „noci“ vylétává a pije nám krev. Sytí se na našem životě. Nebojme se vstoupit i do těch tmavých míst naší duše. Tam, kde se nám nechce věci řešit. Tam, kde chceme, aby nám každý dal pokoj. Tam se skrývá nepřítel.

Co jsou ty věci, o kterých mluvím? Co se skrývá v temnosti našich duší? Co je to, co nám i našim bližním tak pije krev?
1. Janova 2:11: *„Ale kdož nenávidí bratra svého, v temnosti jest, a v temnosti chodí, a neví, kam jde; nebo temnost oslepila oči jeho.“*

Už vás někdy napadlo, že temnota umí oslepovat? Když je někdo dlouho ve tmě, jeho oči přivyknou tmě, biblicky řečeno – jeho oči oslepila temnota. I když má oči, nevidí. Nedokáže to. A při prvním kontaktu se světlem prožije šok. Šok, že vlastně celou tu dobu neviděl, a ještě první dobu na světle stále vidí temnotu, byť už prosvícenou světlem. Až po chvíli jeho oči přivyknou světlu a dokáže opět rozeznávat věci. Tak je to s každým, říká Písmo, kdo nemá v lásce svého bratra. Kdo ho nenávidí.

Jak se k sobě máme jako bratři mít? Jako je psáno v 1. Korintským 13:4-7: *„Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se. V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nezpouzí se, neobmýšlí zlého. Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě. Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.“*

Máme se k sobě mít trpělivě, dobrotivě – tj. laskavě, nemáme si závidět, nemáme být všeteční – myslet si, že u všeho musíme být a o všem vědět a do všeho strkat prsty. Nemáme se vychloubat. Nemáme se vydávat v nic neslušného, v nic, co by mohlo být pohoršením, nepřipojovat se k nepravosti – raději vzít nohy na ramena a utíkat hříchu ze všech sil. Nemáme být sobci, nemáme být vzpurní, ale poddaní. My, ženy, pak obzvláště máme být mírného ducha, který je před Bohem tak vzácný. Máme snášet všechno, všemu věřit, mít stále naději a na vše trpělivě, trpělivě, trpělivě očekávat. Kdo tyto věci činí, nepohneť se na věky. Tak praví Pán.

Do těch temných koutů naší duše jsme ještě nikdy Boha nepustili. Nepustili jsme tam Jeho lásku. Vymeťme je, posviťme si na ty kouty a vytřeme je dočista. Přirovnávat Ducha Božího k hadru je možná dost drsné, ale myslím, že zcela výstižné. Proto mi dovolte toto přirovnání. Poslechněte Boha a vydejte se do svých koutů. Kéž vám Boží Světlo svítí na cestu.

Kristýna Klusoňová

Lekce přímo od koně

Kate Trotter

Vždycky jsem ráda, když ke mně Bůh promluví prostřednictvím toho, co zrovna během dne dělám. Právě jsme si užívali hezký den v Nebrasce na farmě a Bůh se rozhodl, že mě zas něco nového naučí. Není zvláštní, jak k nám Bůh promlouvá ve chvílích a na místech, kde bychom to nejméně očekávali?

Před nedávnem jsme k našemu velkému potěšení mohli strávit víkend na farmě. Do všedních prací, které bylo potřeba udělat, se děti pustily s nebývalou chutí a když byla práce, kterou vnímaly spíš jako zábavu, hotová, přišla na řadu malá projížďka na koni. Na tuto chvíli všichni netrpělivě a s napětím čekali. Všichni se mohli jeden po druhém svézt. Když jsem přišla na řadu já, nasedla jsem a jízdu si hezky užila. Jenže když jsem s koně seskočila, přitočila se ke mně paní farmářka a naprosto vážně se mě zeptala: „Paní Trotterová (pozn. překl.: trotter – „ten, kdo kluše, kůň vycvičený ke klusu, klusák), ten kůň klusal proto, že jste to chtěla?“ Upřímně řečeno, nechtěla jsem klusat, jelikož je to nejméně pohodlný způsob jízdy, ale nechala jsem koně, ať si jde, jak se mu líbí. Musela jsem dost nerada přiznat, že jsem volbu nechala na koni. Za posledních pár let jsem toho moc nenajezdila, takže jsem byla dost nervózní už jenom z toho, že jsem na koně vůbec sedla! (Ne, že bych se bála, to ne. Strach z koňů jsem musela překonat na univerzitě, když mě tatínek přihlásil na krasojezdecké kurzy, abych prý si odpočinula! Kdyby jen tušil…)

Když jsem přiznala svůj nedostatek kontroly nad koněm, ta milá paní mě poučila o tom, jak je naprosto nezbytné, abych

koně ovládala já. Vysvětlila mi pár způsobů, jak koni ukázat, kdo je pánem, a jak mu dokázat, že mě nebude ovládat. Dala mi jednoduché a přímočaré instrukce. Když jsem si na to myslela, bylo celkem snadné se jimi řídit.

Pak mi řekla ještě dvě důležité věci. Zaprvé to, že nemám typ povahy, která by koně ovládala přirozeně. Zadruhé, že stejný scénář platí pro naše životy, když se dostaneme do kontaktu s ďáblem. Necháme ďábla panovat? Přichází vždy s jiným názorem a snaží se nás opanovat. Je na nás, abychom se mu vzpírali, zaháněli ho na útěk, říkali mu své „NE“ a potlačovali ho pod naše nohy. Začala jsem přemýšlet nad těmito věcmi a nad tím, jak se týkají mého života. Přede mnou byla další jízda, abych si tentokrát na koňském hřbetě vedla lépe. Tato jízda se v ničem nepodobala té první. Žádné poklusávání, jeli jsme přesně tudy, kudy jsem chtěla já, a tehdy, kdy jsem rozhodla. Naskytlo se mnoho „příležitostí“ koni, mezi námi dosti vytrvalému a tvrdohlavému, připomenout, kdo je tady pánem. Když jsem podruhé sesedla, nebylo třeba žádných komentářů, a já byla vděčná za lekci, kterou jsem začala vstřebávat.

Lekce o tom, kdo bude „u kormidla“, a zmínka o mé povaze v této souvislosti byly pro mě nové myšlenky, které Pán večer na shromáždění jasně potvrdil skrze poselství kazatele! Bůh nechtěl, abych zapomněla, co jsem se začala učit.

Obecně řečeno jsem typ člověka, který rád plní instrukce a nerad instrukce druhým lidem dává. Nejsem ten, kdo by na sebe bral rizika. Mám-li být něčeho účastna, ať na sebe riziko raději vezme někdo jiný, a já půjdu s ním nebo za ním. Cítím se jistěji, bezpečněji a víc v pohodě, když vím, že to někdo má pod kontrolou, a ten „někdo“ nejsem JÁ! Doma je to jiné, tam vím, že jsem sama a že musím uplatňovat autoritu ve prospěch svých dětí. Byla to dlouhá cesta, než jsem se naučila stát v autoritě, kterou mi Bůh nad mými dětmi dal, a pevně se jí držet. Vím, že veliký

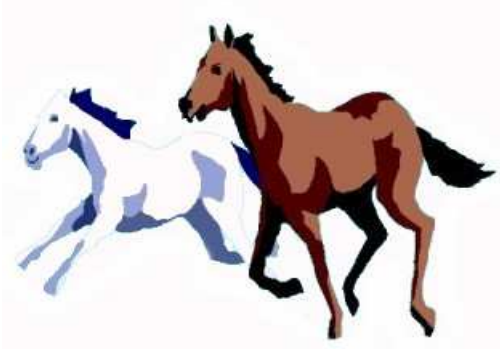

kus cesty je ještě přede mnou. Zrovna včera jsem povolila svým dětem opratě, a hned to na nás všechny mělo velký dopad.

Vnímám, že ke mě Bůh mluví a ptá se. Přijmu patřičnou autoritu nad svým životem a ďáblem? Anebo dovolím, aby mi okolnosti i nadále diktovaly, kam půjdu, co budu dělat, jak budu reagovat? Musím rozpoznat, který způsob je Boží, přijmout od Něho autoritu a v dané situaci ji použít. Kdo bude mít věci pod kontrolou? Pokud je můj život loďka, musí být u vesla Bůh. On musí být mocí, která uvádí loďku do pohybu. Pokud nesáhnu po Boží autoritě nad svým životem, vplíží se ďábel a na místo Boží vlády protlačí svoji autoritu. Bez aktivního hledání Božího vedení bude má loďka plout bez cíle a můj směr bude určován větrem, vlnami a bouřemi. To já nechci. Ve svém životě vidím tolik příkladů, kde na tuto věc narážím. Následuji Krista, nebo jen tak pluji a čekám, že se něco stane nebo změní? Jak to dopadne, když si budu příliš nejistá, než abych se ujala vlády, a místo toho nechám rozhodovat koně?

Jaký je lék na tuto situaci? *„Pozdvihuji očí svých k horám, odkudž by mi přišla pomoc. Pomoc má jest od Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi.“* (Žalm 121:1-2) Nemohu říci, že znám na své dilema všechny odpovědi. Ale vím už, jak začít. Vím, že potřebuji hledat Pána, aby mi dal sílu, moc a vedení pro má rozhodnutí. Potřebuji se pevně držet toho, po čem On touží v mém životě, protože odtud přichází autorita, abych mohla vykročit. Potřebuji vědět, kdy Bůh používá jiného člověka, aby mi pomohl, protože se snadno poddávám tlaku, který je na mě vyvíjen. Ale ďáblem se nesmím nechat zastrašovat.

Uplatnění těchto myšlenek v mém životě, v přirozeném i v duchovním, bude zajímavý proces, protože jde proti mé lidské přirozenosti. Příliš dlouho jsem ďábla nechala sloužit mé mysli, emocím, vůli a touhám. Nyní je čas ujmout se vlády nad svou zemí. Dovolit Duchu svatému, aby vládl a kraloval v mém životě.

Jako součást Těla Kristova rozumím, že Ježíš Kristus je Hlavou a my jsme Tělem. Jde nám o Jeho vládu? Pokud

pravidla nastavují naše hlavy, náš milovaný Ježíš nemůže. Dává-li instrukce ďábel, Ježíš jistě nikoli. Stejně jako musím hledat Boha ohledně Jeho autority ve svém osobním životě, tak musí Tělo hledat Kristovo vedení nad námi všemi. Každý z nás to musí činit na osobní rovině, abychom to dokázali společně. Povzbudilo mě a posilnilo, co mi Bůh o této situaci říká. Modlím se, abych zvítězila a byla požehnáním pro Tělo!

S laskavým svolením autorů z anglických originálů přeložili K. Klusoňová, M. Oulická, S. Podsedníková, J. Kotrla, R. Oulický.

Vydal: PATMOS

MK ČR E 16353

Není-li uvedeno jinak, jsou texty Písma citovány z Bible kralické podle vydání z roku 1613.
Novozákonní biblické citáty označené NBK jsou převzaty z Nové Bible kralické – Nový zákon.
Copyright: 1998, 2000, 2001 Alexandr Flek
Vydal: © BIBLION, Rudolfovská 20, 370 01 České Budějovice, www.nbk.cz
Citováno se svolením vydavatele.

Materiály jsou nabízeny zdarma, a proto jsou neprodejné. Veškeré náklady jsou hrazeny společenstvím PATMOS z dobrovolných darů.
Vaše příspěvky velmi oceníme.

Číslo účtu: 51-1945090257/0100, var. symbol 2000

Navštivte, prosíme, naše internetové stránky www.patmos.cz, kde nabízíme další materiály, kontakty a informace.

Budeme rádi, když nám napíšete na e-mailovou adresu patmos@patmos.cz nebo na adresu PATMOS, U Potoka 26, 252 65 Tursko.